

Voor altijd de jouwe

Jacqueline Coppens

‘Zou je dat wel doen? En helemaal in je eentje?’

‘Mam, ik ben bijna dertig.’

‘Eliza, alsjeblieft! Dit kun je me niet aandoen. Twee hele weken naar Spanje! Je weet niet half wat het is om te vliegen. En een cursus intuïtief schilderen? Wat schiet je daar nou mee op?’

‘Máham.’ Eliza haalt diept adem voor de zoveelste herhaling, die maar niet in haar moeders hoofd te rammen is. ‘Ik ga. Het is één week cursus en daarna vakantie. Het is goed voor me. En voor jou.’ Demonstratief komt ze uit haar rolstoel en geeft er een trap tegenaan. ‘Ik kan best zonder voor een aantal uren. En zonder jou.’

Een vriendelijk uitziende man met grijs krulhaar maakt plaats voor haar bij de bagagetransportband.

‘Kan ik je soms helpen?’

‘Dat zou fijn zijn.’ Ze staat op uit haar rolstoel en steunend op de rugleuning kijkt ze naar de opening waar hun bagage uit zal komen.

‘Kleur?’

‘Rood. Van kunststof. En er zit een regenboogkleurige spanband omheen.’

Weldra verschijnen de eerste koffers en ze richt haar aandacht op de rubberen transportband die zich als een reptiel voortbeweegt.

‘Een mooi kleurenpalet, vind je niet?’ zegt de man, terwijl hij zijn ogen half dichtknijpt. ‘En als je je bewustzijn uitschakelt, zie je alleen nog de abstractie van kleur en vorm.’

Ze knikt en tuurt ingespannen naar de koffers - voor haar zijn het gewoon koffers - die schoksgewijs voorbijkomen.

‘Ja! Daar!’ De man volgt haar vinger en buigt zich naar voren. Nadat hij haar koffer eraf heeft gesleurd en naast haar heeft neergezet, bijt ze peinzend op haar onderlip. Haar gevoel van hulpeloosheid is hem vast niet ontgaan, maar als zijn telefoon gaat zegt hij: ‘Momentje’ en loopt